

28025

Cluj University Library Cluj

Țăner de argint

— Este foarte greu să nu ai la masă decât supă, când alții au atâtea bunătăți! murmura Georgel când sta la masă cu o farfurie înaintea-i. Este foarte greu să te scoli cu noaptea în cap pe vremea asta rece și să lucrezi întruna toată ziua, în timp ce alții pot să se joace în loc să lucreze. E foarte greu să fii silit să mergi pe jos prin zăpadă, în timp ce alții aleargă pe bicicletă sau cu automobilul!

— E o mare binecuvântare, zise bunica sa îmbrăcându-și flanela, să ai mâncare, când atâția alții mor de foame! E o mare binecuvântare să poți intra iarna într-o cameră caldă în timp ce alții sunt fără adăpost! E o mare binecuvântare să vezi, să auzi și să ai destule puteri ca să-ți faci lucrul de fiecare zi, pe când alții sunt orbi, surzi și bolnavi!

— Ei, ce? mamă mare, d-ta îți închipui că nimic nu e greu pentru mine, zise băiatul pe un ton cam supărat.

— Nu, Georgel; dar mai e ceva ceea ce găesc că e foarte greu.

— Ce anume? întrebă Georgel, crezând că în sfârșit bunica sa a găsit încă vreun motiv pe lângă celelalte găsite de el, ca să murmure.

— Ei bine, dragul meu, eu cred că inima e tot ce poate fi mai greu atunci când nu e recunoscătoare pentru atâtea binecuvântări.

Hickman, e numele unui criminal de rând, despre care poate n'am auzit niciodată, și n'ar fi niciun motiv care să îndreptățească pomenirea lui aci. Cu toate acestea, declarația pe care a făcut-o cu câteva clipe înainte de a fi executat, merită să fie pomenită: „Dacă vrei să știți pentru ce am ucis pe Marion Parker, cetiți primul capitol din epistola către Romani”. Capitolul acesta descrie grozăviile pe cari le săvârșesc oamenii când tăgăduesc pe Dumnezeu. Apoi el a mai adăugat: „Pe vremea când eram elev la liceu, eram pasionat după teoria evoluției și ateism, și tăgăduiam credința creștină. Asta m'a condus la cele mai grave răătăcirii și în cele din urmă la crimă”.

Un mare senior necredincios auzea deseori vorbindu-se despre unul din țărani săi, foarte sărac, dar care era foarte vestit prin marea sa cunoștință din Biblie și prin priceperea

cu care răspundea la tot felul de întrebări. Întâlnindu-l într-una din zile, prințul îl întrebă:

— Ia ascultă amice, aud vorbindu-se că tu cunoști Biblia din scoară până'n scoară, și aș vrea să aflu și eu un lucru dela tine: Cam câți metri de stofă ar trebui lui Dumnezeu ca să-și facă un costum de haine, pentrucă profetii spun că El umple cerurile și pământul?

Țăranul se gândi o clipă, cu fruntea plecată, apoi răspunse foarte respectuos:

— Eu cred, Excelență, că patru metri ar fi deajuns; în orice caz, din cinci metri ar mai și rămâne ceva!

— Cum? ce spui? strigă prințul surprins; nu cumva vrei să mă faci să cred că ai găsit în Biblie așa ceva?

— Iertați-mă, Excelență, dar așa stau lucrurile. Cunoașteți cuvântul acesta al lui Hristos: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”? Eu cred că patru sau cinci metri de stofă ar fi deajuns ca să îmbraci pe un sărac!

Incântat de răspunsul acesta, prințul ordonă ca în fiecare an să se ia din caseta sa particulară suma necesară pentru cumpărarea unui costum nou spiritualului țăran.

Să luăm seama să nu simpatizăm (fie la bucurie, fie la durere) numai cu cuvinte atunci când s'ar putea face ceva practic.

Intr'o zi citeam despre o fetiță pe care mama ei o duse la culcare și care se plângea că îi este frig.

— Las' că asta n'are să țină mult, zise mama. Gândește-te la îngerul cel bun care este alături de tine și această te va încălzi.

Copila rămase tăcută și mama se depărtă încetișor, dar înainte de a ajunge la ușă, auzi o voce slabă:

— O, mămicule, dacă nu te superi, aș dori mai bine un ceai în loc de înger.

Câți nu sunt în lumea aceasta, cari ar prefera „ceaiul” cald al simpatiei practice, adică puțină iubire creștină în acțiune, în locul multor teorii și discursuri!

O fată sărmană întreținea pe mama și pe frații săi, dând lecții de piano. Intr'o zi, împinsă de mizerie, ea anunță în jurnale că va da un concert; acolo spunea despre sine că este elevă lui Liszt, marele profesor. În ziua concertului, Liszt sosi în acel oraș. Fără să știe ceva, el trase la hotelul unde trebuia să se dea concertul. Însăpământată, tânăra fată se hotărâse să meargă la marele profesor pentru a-i mărturisii totul. „Sărmană copilă, eu te iert”.

Apoi îi ceru să se așeze la pian și să cânte ce voia să pună în programul serii aceleia. El ascultă, o făcu atentă asupra câtorva greșeli, și adăugă: „Acum poți să spui, că ești eleva mea, și chiar poți să spui, că venerabilul Liszt va cânta ultima bucată”. E ușor de înțeles, care a fost rezultatul.

O tu, care porți numele lui Hristos, numindu-te creștin, ești tu cu adevărat școlarul Lui? Mergi și spune-i Lui tot: El te va ierta și va pune numele Său în programul vieții tale.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Strângeți comori

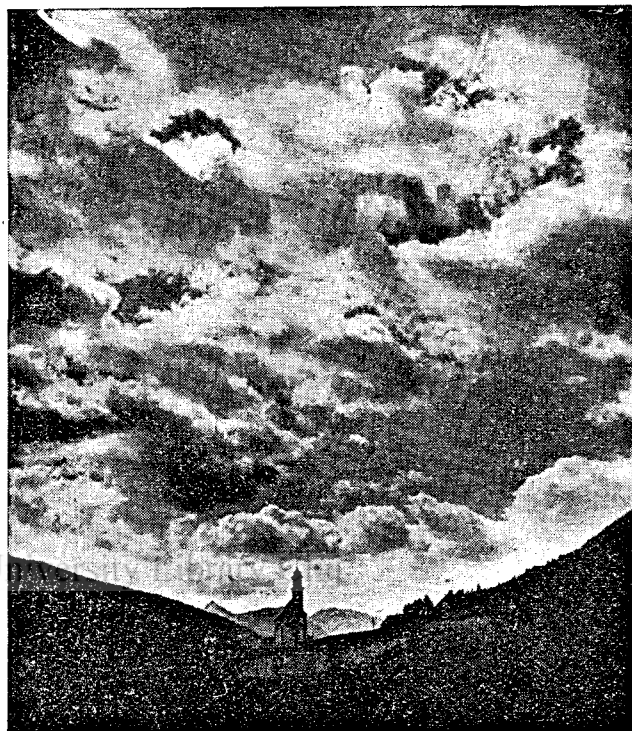
Ce câmp de cugetare pot găsi tinerii când cercetează cuvântul lui Dumnezeu! Minteă poate să pătrundă din ce în ce mai adânc cu cercetarea ei, câștigând putere din orice efort făcută pentru înțelegerea adevărului; și încă mai rămâne dincolo de aceasta, nemărginitul.

Aceia cari spun că iubesc pe Dumnezeu și că respectă lucrurile sfinte, și cu toate acestea îngăduie minții lor să se coboare la lucrurile superficiale și ireale, se așează pe terenul lui Satana și fac lucrarea lui. Dacă tinerii ar studia mărețele lucrări ale lui Dumnezeu în natură, și maiestatea și puterea Sa așa cum sunt descoperite în Cuvântul Său, ei ar ieși din orice efort ca acesta cu puterile înviorate și înobilate. Ar primi o putere care nu e întinată de îngâmfare. Printr'o îndelungată privire a minunilor puterii divine, mintea va învăța cea mai grea dar și cea mai folositoare dintre toate învățăturile, anume că înțelepciunea omenească, dacă nu e în legătură cu Cel Nemărginit și sfințită prin harul lui Hristos, este nebunie.

Lucrarea de mijlocire a lui Hristos

Lucrarea scumpului Fiu al lui Dumnezeu prin care a încercat să lege pe cel creat cu Cel Necreat, pe cel mărginit cu Cel Nemărginit, în însăși persoana Sa dumnezeiască, este un subiect care ar putea prea bine să umple cugetarea noastră o vieță întreagă. A-

Orizont întunecat

ceastă lucrare a lui Hristos avea să întărească ființele altor lumi în nevinovăția și credincioșia lor, precum și să mântuiască pe cei pierduți și muritori din această lume. El deschise o cale pentru cei neascultători să se întoarcă la supunerea lor față de Dumnezeu, în timp ce prin același act El puse un zid de apărare în jurul acelor cari erau deja curați, ca nu cumva să ajungă mânăjiți.

Când ne bucurăm că mai sunt lumi cari n'au căzut niciodată, aceste lumi aduc laudă, slavă și cinste lui Isus Hristos pentru planul de răscumpărare spre a salva pe fiii căzuți ai lui Adam, precum și spre a-i întări pe ei în starea și caracterul lor de curățire. Brațul care ridică familia omenească din ruina pe care Satana o adu-

sese asupra omenirii prin ispitele sale, este brațul care păzi pe locuitorii celorlalte lumi de păcat. Orice lume din tot necuprinsul stă sub grija și sprijinul Tatălui și Fiului; această grijă este dovedită neîntrerupt și pentru omenirea căzută. Hristos mijlocește pentru om, iar rânduiala lumilor nevăzute este păstrată tot prin mijlocirea Lui. Oare nu sunt aceste teme de o măreție și de o însemnătate îndestulătoare ca să preocupe gândurile noastre și să trezească recunoștința și adorația noastră față de Dumnezeu?

Creșterea puterii minții

Deschideți Biblia în fața tinerilor noștri, atrageți-le luarea a-minte la comorile ei ascunse, învățați-i să caute giuvaerurile ade-

vărului cuprinse în ea, și ei vor câștiga o putere de pătrundere a minții, așa cum n'ar putea să dea studierea a tot ceea ce cuprinde filosofia. Marile subiecte cu cari se ocupă Biblia, simplitatea sublimă a expresiilor ei inspirate, temele alese pe cari le aduce minții, lumina clară și pătrunzătoare dela tronul lui Dumnezeu, care luminează priceperea, vor face să crească puterea minții într'o măsură, ce de abia poate să fie înțeleasă, și niciodată pe deplin explicată.

Biblia prezintă pentru imaginație un câmp nemărginit, cu atât mai înalt și mai înobilator de caracter față de lucrările puțin temeinice ale minților nesfințite, cu cât sunt de sus cerurile față de pământ. Istoria inspirată a neamului omenesc este pusă în mâinile oricărui om. Toți pot să înceapă acum cercetările lor. Ei pot ajunge să cunoască de aproape pe primii noștri părinți, când ședea în Eden, în nevinovăție sfântă, bucurându-se de comuniunea cu Dumnezeu și cu îngerii fără de păcat. Ei pot să urmărească pătrunderea păcatului și urmările lui asupra neamului omenesc; și să urmeze pas cu pas în jos pe linia trasă de istoria sfântă, așa cum ea raportează neascultarea și nepocăința omului și dreapta răsplătire a păcatului.

Cea mai aleasă cultură

Cetitorul poate să vorbească cu patriarhii și cu profeții; poate face să-i treacă pe dinaintea ochilor scenele cele mai inspiratoare; poate vedea pe Hristos, care era Regele cerului, una cu Dumnezeu, coborându-Se în mijlocul omenirii, și aducând în îndeplinire planul de mântuire, sfărâmând lanțurile cu cari Satana legase pe om, și dând omului posibilitatea să-și recâștige bărbăția sa dumnezeiască. Hristos luând asupra Sa firea omenească, rămânând la starea de om timp de treizeci de ani, și apoi făcând din suflatul Său o jertfă pentru păcat, pentru ca omul să nu fie lăsat să piară, este un subiect demn de cea mai

adâncă cugetare și de cel mai adâncit studiu.....

Lăsați mintea să apuce adevărurile uimitoare ale descoperirii, și nu va fi niciodată mulțumită să-și folosească puterile cu teme ușurate; ea se va întoarce cu desgust dela literatura ordinară și plăcerile nebunești cari demoralizează tineretul zilelor noastre. Aceia cari au convorbit cu poezii și înțelepții Bibliei, și ale căror suflete au fost inflăcărate de faptele mărețe ale eroilor credinței, vor ieși de pe câmpurile bogate de cugetare cu mult mai curați cu inima și mai înălțați cu mintea, decât dacă s'ar fi ocupat cu studierea celor mai celebri autori lumesti, sau cu admirarea isprăvilor glorioase ale Faraonilor, Iroziilor și Cezarilor lumii.

Puterile tinerilor dormitează prea adesea din pricină că ei nu fac temerea de Dumnezeu începutul înțelepciunii. Domnul dădui lui Daniel înțelepciune și cunoștință, din pricină că el nu s'a lăsat să fie influențat de vreo putere protivnică principiilor sale religioase. Motivul pentru care avem așa de puțini bărbați de principii, de statornicie și de valoare, este că ei se gândesc să ajungă mari fără să fie în legătură cu cerul.

Fiii oamenilor nu se tem, nu iubesc și nu cinstesc pe Dumnezeu. Religia nu este trăită așa cum se pretinde. Domnul poate să facă numai puțin pentru om, din pricină că acesta este așa de ușor predispus înălțării de sine, și așa

de gata să se creadă grozav. Dumnezeu ar vrea să mărească talentele noastre, și noi trebuie să ne folosim de orice privilegiu spre a crește, a cultiva și întări priceperea. Omul a fost născut pentru o viață mai aleasă, mai nobilă, decât aceea pe care o duce. Timpul existenței noastre pieritoare este pregătitor pentru viața care ține cât viața lui Dumnezeu.

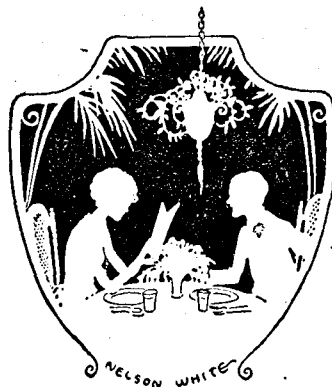
Biblia — cel mai mare învățător al omenirii

Ce subiecte sunt prezentate în Sfintele Scripturi asupra cărora să stăruiască mintea! Unde se pot găsi teme mai înalte de admirat? Unde mai sunt teme așa de atrăgătoare? Cum s'ar putea asemăna în măreție și mister toate cercetările științei omenești cu știința Bibliei? Unde mai este ceva care să apeleze atât de mult la puterea minții la o adâncă și serioasă cugetare?

Dacă o lăsăm să ne vorbească, Biblia ne va învăța ceea ce nimic altceva nu ne poate învăța. Dar vai! se stăruie asupra oricărui alt lucru afară de Cuvântul lui Dumnezeu, Literatură fără valoare, povești inchipuite, sunt înghițite cu poftă, în timp ce Biblia, cu toate comorile ei de adevăruri sfinte, stă neluată în seamă pe mesele noastre. Cuvântul Sfânt, dacă este făcut regulă de viață, va curăți, va înălța și va sfinți. El este gâșul lui Dumnezeu care vorbește omului. Vom lua noi seama la el?

„Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate”. Ingerii stau alături de cercetătorii Scripturilor, spre a le impresiona și lumina mintea. Porunca lui Hristos ne vine cu aceeași putere astăzi ca și atunci când a fost rostită față de cei dintâi ucenici, acum optsprezece veacuri: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”.

E. G. White

Când mă veți vedea

Se știe câtă influență are gândirea asupra acțiunilor noastre. Cineva a zis pe bună dreptate:

„Semănați un gând, veți recolta o faptă,

„Semănați o faptă, veți recolta o deprindere,

„Semănați o deprindere, veți recolta un caracter,

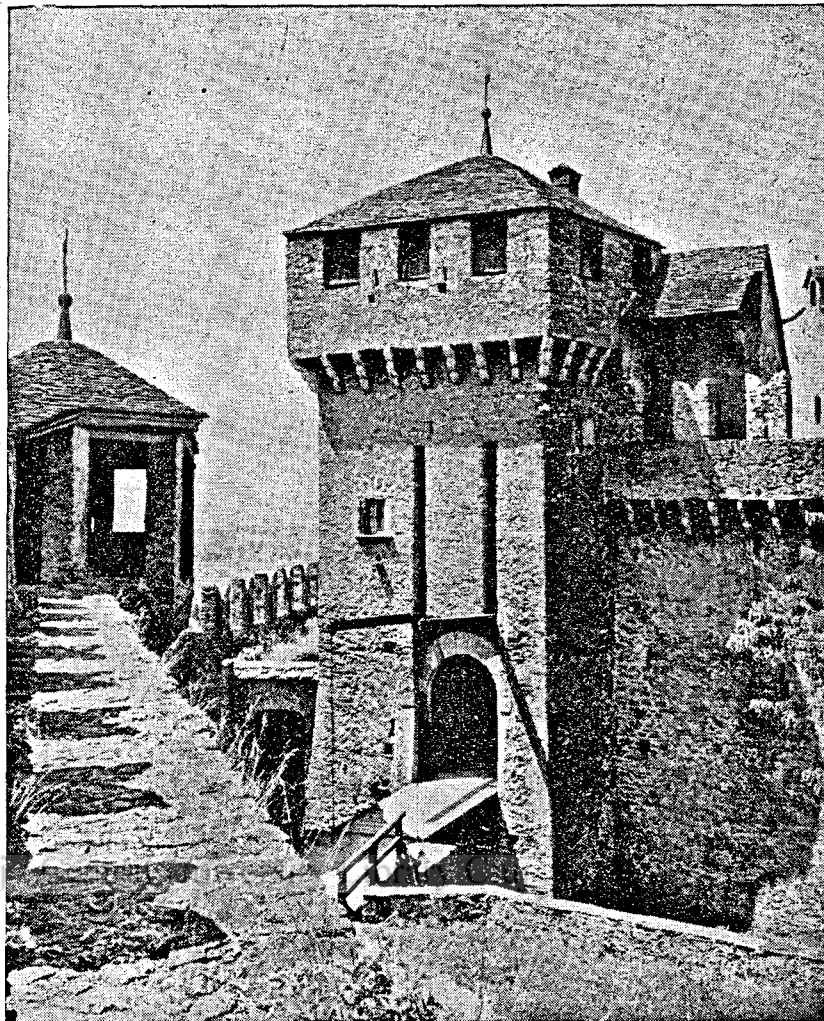
„Semănați un caracter, veți recolta un destin“.

Și cu toate acestea, cât de puțină împotrănță se dă cultivării gândirii! Dacă este adevărat că gândirea determină destinul, de ce nu suntem convingși de nevoia unei atente supravegheri a spiritului?

Gândirea, a zis Pascal, este vieța lăuntrică. Dar această vieță lăuntrică se manifestă mai curând sau mai târziu, în vieța exterioară, activă. Lumea caută să afle astăzi cauzele unei neliniști generale. Pentru ce se poartă oamenii într'un mod atât de egoist, atât de barbar chiar? Oamenii încearcă să arunce vina pe împrejurări și pe evenimente, dar adevărata cauză a răului nu stă în faptele însăși, ci în mobilul lor, în ceea ce determină faptele.

Ce determină actul inițial? Iată întrebarea ce se pune. Sau cu alte cuvinte: cum gândesc oamenii astăzi? Cari sunt convingerile după cari se conduc și cei slabi și cei puternici, cei dintâi în acțiunile lor conștiente și cei din urmă în pasiunile lor?

Dacă cineva a făcut un rău, a ajuns aci din pricină că cugetul lui a fost rău. Acțiunea este totdeauna efectul unei convingeri. Dacă convingerea este falsă și rea, ea va conduce în mod inevitabil și sigur la o greșală și la o faptă rea.

Trebuie să avem, deci, convingeri drepte, cumpănite, și mai ales convingeri încercate. Cel care lasă formarea convingerilor sale la voia întâmplării fără control îndeajuns, va acumula în vieța sa un dinamism pe care greutățile îl vor surprinde într'o zi, ziua când gândurile rele născute din convingeri adânci, din cari și-a format deprinderi rele, îl vor strânge în legături, cari, omenește vorbind, nu vor putea fi distruse.

Lucrul acesta a fost înțeles foarte bine de dramaturgul norvegian Ibsen. O scenă din opera sa *Peer Gynt*, ni-l arată pe erou care-și petrecuse tinerețea în scandaluri și hoinăreală, în fața unui obstacol misterios și invizibil. Înainte, înapoi și din toate părțile el se lovea de acest zid de

Ca și cetățuile, inimile noastre trebuie să fie întărite spre a putea respinge orice influență rea.

fier, în timp ce un întunec greu îl înconjura. În cele din urmă, sleit de puteri, desnădăjduit și cuprins de mare teamă, începu să strige: „O zidule, cine ești tu?“ Și zidul răspunse: „Peer Gynt, eu sunt tu însuși“.

Dacă nu intervine o forță supranaturală, care să sfărâme această cușcă, omul va cădea strivit sub povara propriilor lui deprinderi. Felul cum știm să alegem gândurile și grija pe care o depunem în aceasta, va hotări soarta noastră.

Aceasta poate părea multora o banalitate, dar prea puțini țin seamă de acest adevăr. Oamenii sunt

ca oile lui Panurge. Intrebați-i pentru ce fac ei cutare lucru, pentru ce săvârșesc o anumită ceremonie, pentru ce repetă o anumită formulă. Aproape totdeauna tac și dacă răspund, răspunsul lor e ridicol: „Pentru că și părinții noștri au făcut la fel. — Totdeauna am făcut așa. — Toată lumea face la fel. — Toate credințele sunt bune”. Acest ultim argument(?) este folosit mai ales de ateii.

Trebue să repetăm că adevărata cauză pentru care lumea, plină de violență, rătăcirii și minciuni, aleargă cu pași repezi spre nimicirea ei, este că nu mai există convingeri drepte și puternice, bazate pe realități, altele decât ideile deșarte ale unei științe materialiste și prea omenească; că actele vitale ale vieții individuale, precum și actele vieții colective, nu mai sunt determinate de o credință nesdruncinată și încercată.

In lanul de porumb

Din cauză că oamenii aveau o concepție falsă despre Dumnezeu, s'au datat la cele mai grave fapte de barbarie. Gândiți-vă la diabolicele născociri ale Inchiziției. Se poate că cei mai mulți dintre inchiizitori erau sinceri în credința și în convingerile lor. Dar aceste convingeri erau greșite, ceea ce îi făcea foarte periculoși. Inchiizitorii credeau în Dumnezeul infernului, în chinul veșnic al sufletelor celor necredincioși în focul care nu se stinge.

Ori, ei judecau foarte simplu, dar după o logică foarte sănătoasă și trebue s'o spunem din punctul lor de vedere, pătrunși de o adâncă milă. Acest frate rătăcit, dat pe mâna tribunalului lor „de providența divină” nu trebue mântuit cu orice preț pentru veșnicie? Și dacă pentru a ajunge la rezultatul acesta, e nevoie de torturarea „corpului demn de dispreț” spre a asigura mântuirea „sufletului nemuritor”, atunci la ce nu se poate recurge? Nu ne spune apostolul Pavel că el crede că suferințele de acum nu se pot compara cu slava viitoare? Și iată cam cum s'ar explica contrazicerea aparentă; crucea înălțată înaintea unui rug.

Domnul Hristos cunoștea marea influență a convingerii religioase asupra vieții. El știa că e imposibil ca cineva să ducă o viață corectă fără o înțelegere exactă a Adevărului. Vinovați, foarte vinovați sunt aceia cari cred că ar putea să primească din Adevăr numai ceea ce le convine și să trateze ca fără importanță ceea ce nu le convine. Le va fi cu neputință să ducă o viață curată și plăcută lui Dumnezeu. Ba ceva mai mult, exemplul lor va avea urmări neplăcute asupra celor slabi cari-i privesc.

Se povestește că în Elveția o mare secetă făcuse să sece apa unui râu până într'atât că albia se uscase, dând la iveală o piatră mare pe care locuitorii au putut citi cu mare mirare aceste cuvinte enigmatice: „Când mă veți vedea, veți plânge”. Cu mult timp înainte o secetă pustiise țara și decimase populația. O mână necunoscută săpase atunci această inscripție dureroasă pe această piatră pe care a acoperit-o apoi apa râului. Se știe dela sine că atunci când piatra avea să fie văzută, în țară avea să fie jale.

Această inscripție reprezintă foarte bine caracterul nostru, făurit zi după zi de deprinderile noastre, de faptele și de cugetele noastre. Într'o zi întreaga noastră viață va fi readusă în fața noastră. Noi vom vedea gândul în destinul pe care ni-l vom face. Să nu stoarcă destinul acesta lacrimi prea amare!

Pentru motivul acesta e nevoie în viață de un continuu control al gândurilor, o neîntreruptă potrivire a convingerilor noastre cu Adevărul revelat, Biblia. Biblia este singura garanție. Numai ea este sigură și traică; ea este o nădejde care nu înșală. Nu trebue să primim din mâna a doua aceste adevăruri de cari poate să depindă soarta noastră veșnică. „Și viața veșnică”, a zis Domnul Hristos vorbind despre Tatăl, „este să Te cunoască pe Tine”. Dacă vrem să facem aceasta, e nevoie să se facă o bună cercetare, o bună verificare și o totală întoarcere. A se întoarce la Dumnezeu, însemnează a merge cu El înainte! După cum nu există două adevăruri, tot așa nu există nici două căi. „Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor, care e mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți”. Efes. 4, 4-6.

R. B.

Cele două

surioare

— Ieri n'ai fost aici, zise cu glasul parfumat de blândețe noua învățătoare a unei școli de țară, punând mâna cu gingășie pe capul cu păr buclat al uneia din elevele ei.

Era timp de recreație, dar mica școlăriță nu ieșise împreună cu celelalte, ba nici locul nu și-l părâsise, ci stătea adâncită într'o socoteală lungă, a cărei deslegare i se părea cu neputință.

La cuvintele învățătoarei copilă se roși de tot. Fața și gâtul ei micuț erau roșii — bujor, dar când ridică fruntea și se asigură de bunătațea cu care îi vorbea, răspunse:

— Nu, domnișoară, n'am fost prezentă, dar a fost sora mea, Nelly.

— Da, mi-amintesc că ieri a fost aci o fetiță cu numele de Nelly Soreanu, dar nu știam că e sora ta. De ce n'ai venit și tu? Văd că ai tragere de inimă la carte.

— Aș fi venit cu plăcere, zise fetița, roșind iarăși până în vârful urechilor, ca și când ar fi făcut cine știe ce păcat, apoi după câteva clipe de tăcere grea, continuă:

— Mama nu se poate lipsi de ajutorul nostru, și de aceea facem cu schimbul. Diseară voiu arăta lui Nelly ce am învățat astăzi, și mâine seară îmi va arăta ea ce are să învețe mâine. În felul acesta vom înainta. Vrem să ne facem învățătoare ca să venim în ajutorul măicuței. Acum dânsa e nevoită să lucreze din greu pentru noi.

Simțind că nu trebuie să stăruie mai departe cu întrebările, domnișoara învățătoare se așeză lângă fetiță, îi arătă repede regula cu care își frământa mintea și problema cea grea fu mai ușor de deslegat.

— Ai face mai bine să mergi afară și să stai câteva clipe în aerul proaspăt; astăzi ai învățat deja prea mult, zise învățătoarea când fetița puse tăblița laoparte.

— Nu merg afară. S'ar putea întâmpla să-mi rup rochița. Am să stau la fereastră și am să privesc la celelalte fete.

Când spuse că și-ar putea rupe rochița, era ceva așa de ciudat în vocea ei, încât atenția învățătoarei fu atrasă aproape fără voie asupra rochiței. Era o rochiță simplă, dintr'o materie înflorată, dar bine croită. Nu fusese încă niciodată spălată.

— Este o fetiță foarte prevăzătoare și nu vrea să dea mamei de lucru, gândi în sine învățătoarea. Aș dori să am mai multe școlărițe ca ea.

În dimineața următoare Maria lipsi, dar surioara ei îi ocupa locul. Era ceva atrăgător în ființa acestor mici surori. Una era de 11 ani, iar cealaltă era cu un an și jumătate mai mică. Domnișoara învățătoare simțea o deosebită plăcere să le observe cu atenție. Fețele lor erau plăcute, statura delicată, cea mai mare avea ochii căprui și bucle castanii, iar cealaltă avea ochii albaștri ca cerul, iar buclele aurii se revărsau până peste umeri. Observă la amândouă același zel de învățatură, și după cum Maria rămăsese în clasă în timpul recreației, tot așa făcu și Nelly. Când îi făcu și ei propunerea să meargă puțin în curte la joacă, primi același răspuns ca și dela sora ei, cu o zi mai înainte:

— S'ar putea să-mi rup rochița. Acest răspuns făcu pe domnișoara învățătoare să se uite la rochia copilei. N'a fost greu să-și dea seama că este din aceeași stofă ca și a fetiței de ieri, dar când s'a uitat mai cu atenție s'a incre-

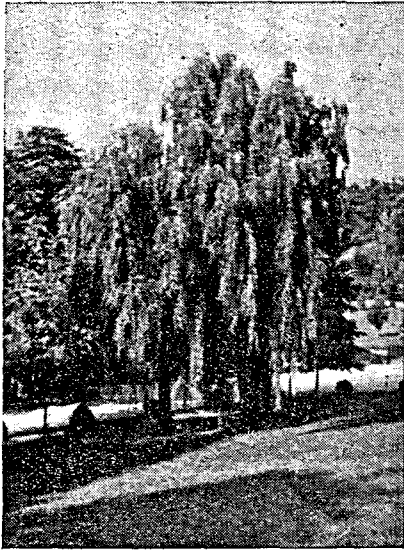

Lubitoarea de flori

dințat că este chiar aceeași rochie. Se putea observa că nu se potrivea așa de bine pe Nelly, cum se potrivea pe Maria; îi era cam lungă. Nelly era vădit încurcată când a observat că domnișoara învățătoare nu-și mai ia ochii dela florile roșii presărate din belșug pe fondul alb al ștofei din care era făcută rochia.

Această descoperire a avut puterea să miște inima unei învățătoare atât de bună la suflet. Ea se interesă de adresă, și cu toate că mijloacele îi erau foarte reduse, în aceeași seară cumpără dela prăvălia din sat câțiva metri din aceeași ștofă pentru mica Nelly, și se vorbi cu negustorul să trimeată materia la adresă fără ca donatoarea să fie cunoscută sau descoperită.

Vineri de dimineață, când veni la școală, Maria Soreanu era plină de bucurie. Își așeză repede cărțile pe bancă și îndată se apropie de învățătoare, spunându-i cu vocea înceată și sugrumată, totuși plină de bucurie:

Și sălcii plâng.

— Săptămâna viitoare va veni și sora mea, Nelly, în fiecare zi. O! sunt așa de fericită!

— Ei, dar asta e o veste minunată! zise învățătoarea cu o uimire voită. După cum am văzut, Nelly are mare plăcere să învețe, și mă bucur că are posibilitatea să vină în fiecare zi la școală.

Apoi continuă cu ochii luminați de bucurie și cu un zâmbet în colțul buzelor:

— Dar acum mămica voastră se poate lipsi de amândouă odată?

— O, da, domnișoară, poate, căci s'a întâmplat ceva neașteptat și e foarte bucurasă că acum putem să venim amândouă la școală.

Șovăi o clipă. Parcă simțea că îi este rușine să spună ce mai era de spus, dar inima îi era așa de plină de fericire! Și când un copil este fericit, este cel mai natural lucru pe lume ca să spună și altora pricina fericirii lui, întocmai așa cum face pasărea care-și intonează cântecul când vede soarele strălucind. Și spuse învățătoarei toată povestea.

Erau singurii copii ai unei văduve sărmene, a cărei sănătate era așa de șubredă, că de abia putea să agonisească atât cât să aibă ce mânca, ea și cele două

fiice. Nu le lăsase să meargă la școală toată iarna din pricina lipsei de îmbrăcăminte caldă și uscată. Mama făgăduise că va cumpăra fiecareia câte o rochiță nouă, dacă vor câștiga destui bani prin servicii mici făcute vecinilor și la primăvară vor putea merge împreună la școală. Micuțele foloseau fiecare ocazie ce li se înfățișa și fiecare bănuț era pus la pușculiță. Agonisea aproape destul ca să cumpere o rochiță, când Nelly se îmbolnăvi foarte grav; și pentru că mama nu mai avea alți bani la îndemână, a fost nevoie să cheltuiască din micile economii.

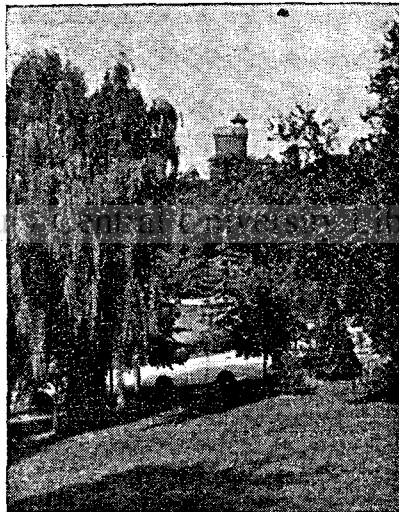
— Ah! îmi era atât de greu când s'a început școala și Nelly nu putea veni, pentru că nu avea rochie, zise Maria. I-am dat ma-

ceasta. Dar aseară, gândiți-vă numai, aseară ne-a trimis cineva o rochie pentru Nelly, la fel cu a mea, și acum poate să vină și ea regulat. O, dacă aș ști cine e ființa aceea binefăcătoare, i-aș mulțumi în genunchi împreună cu Nelly. Dar pentru că n'am știut cine este, am făcut tot ce am putut — ne-am rugat pentru persoana aceasta darnică. Și acum, domnișoară, suntem fericite! Nu-i așa că sunteți și dvs tot așa?

— Da, sunt fericită, răspunse învățătoarea cu un accent de hotărâre în glas.

La începutul săptămânii următoare veni la școală și Nelly cu rochița înflorată și cu fața plină de bucurie. Cum intră domnișoara învățătoare, Nelly se îndreptă spre catedră și cu voce tare zise: „De acum voi veni la școală în fiecare zi și mă bucur nespus”. Atunci învățătoarea simți ca nicidecum înainte adâncimea cuvintelor Domnului: „Mai fericite e să dai decât să primești”. Niciun milionar, care și-a văzut numele slăvit prin gazete pentru cine știe ce fapte de binefacere, cari au costat mii de lei, nu putea fi așa de fericit, cum era darnica învățătoare, care a sacrificat din puținul ei pentru ca să poată cumpăra o rochiță unei fetițe sărmene, dornică de învățătură.

Trad. de Tereza Melnic

Vedere din parcul Carol I București

Inșelătoria sau minciuna

Autorul Proverbelor zice: „Neamicul cu buzele se prefacă și păstrează înșelăciunea înlăuntrul său. De-ți vorbește plăcut, nu-l crede, căci șapte uri sunt în inima sa”. (Prov. 26, 24, 25). În cuvântul lui Dumnezeu sunt o

multime de mărturii cari vorbesc contra înșelătoriei. Toate aceste mărturii ne arată că înșelătoria este neplăcută înaintea ochilor lui Dumnezeu. Un înșelător poate să câștige ceva prin înșelăciune, dar odată dovedit nu numai că va avea un nume rău, dar nu va mai fi crezut nici chiar când spune și săvârșește adevărul. E destul ca cineva să înșele sau să spună o minciună o singură dată, ca apoi să piardă încrederea tuturor și să fie suspectat în tot timpul și în tot locul. Cel ce a cultivat falsitatea în cuvintele și acțiunile

sale, făcându-și din aceasta un obicei, va fi în curând evitat de semenii săi. Nu există niciun păcat pe care Sf. Scriptură să-l înfiezeze cu mai multă tărie ca păcatul înșelătoriei sau al minciunii, deoarece, făptuindu-l, are urmări rele chiar în viața aceasta pământească. Minciuna sau înșelătoria este temelia tuturor relelor.

Istoria lui Iacob, după ce acesta înșelă pe părintele său în scopul de a obține binecuvântarea, ne arată că Dumnezeu nu îngăduie acest păcat și pedepsește cu severitate și în același timp cu dreptate pe cel care îl săvârșește.

Fugind din Canaan, Iacob se duse la fratele mamei sale, Laban, căruia îi slujii șapte ani pentru Rahela. Și acești șapte ani părură în ochii lui ca prea puține zile, căci o iubea. Dar Laban, prin înșelătorie, îi dete de soție pe Lea, cealaltă fiică mai mare decât Rahela, pe care Iacob însă

Cum natura înconjurătoare se oglindește în luciul apei, așa și faptele oamenilor se oglindesc în viața și faptele celor din jurul lor. Să fim atenți ca nu cumva influența vieții noastre să aducă ruina cuiva, ci din contră fericirea.

nu o iubea. Câtă amărăciune n'o fi simțit Iacob în sufletul său, văzând că dragostea lui curată și dulce pentru Rahela, e înșelată cu atâta cruzime, și într'un chip la care el nu se aștepta!

Și mai târziu inima sa nu sângera de pe urma propriilor săi fii, cari, cum știm, îi aduseră haina lui Iosif, cel pe care îl iubea mai mult decât pe toți, spunându-i că a fost mâncat de o fiară sălbatică? Și nu gemu el atâția ani sub povara acestei înșelăciuni, pe când fiul său trăia în prosperitate ca Prim Ministru al Egiptului? Dar, după cum el se depărtă atâția ani de casa părintească și aceasta din cauza înșelătoriei ce săvârșise în paguba fratelui său mai mare Esau, tot astfel fiii săi, prin înșelătorie și perfidie, depărtară dela inima sa de părinte pe cel mai drag și cuminte copil al său.

Se naște însă întrebarea: Pentru ce Dumnezeu făcu pe Iacob

să sufere atât de mult de pe urma înșelătoriei ce săvârșise în tinerețe, când acesta se îndepărtase dela tot ce e rău și astfel Dumnezeu l-ar fi putut ierta și scuti de orice suferință și urmare a păcatului ce săvârșise? Pentru că Dumnezeu voia să arate lui și tuturor generațiilor de după el, cât de mult urăște El înșelătoria. Pentru că Dumnezeu voia să-i arate că, cu toate că i-a asigurat mila și viața veșnică la a doua venire, totuși trebuie să sufere în această viață pentru a ispăși cu desăvârșire un astfel de păcat.

Era în Anglia o familie renumită prin pietatea sa, dar care totuși era nefericită din cauza multor nenorociri ce o lovise. Faptul acesta dădea aparența că Providența se desinteresează de o asemenea familie, care era cât se poate de credincioasă și bună. În această privință se ceru și părerea lui John Wesley. Acesta răspunse că cunoaște pe membrii a-

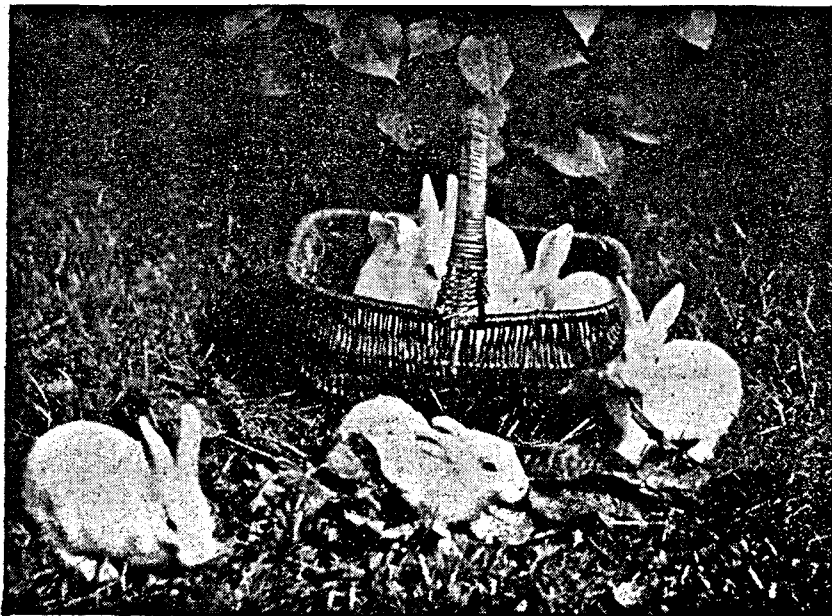
cestei familii din mica lor copilărie, că mai înainte de a fi credincioși erau foarte nerespectuoși și cât se poate de neascultători față de îndemnul părinților și bunicii lor, și că acum nu primesc decât răsplata bine meritată. Apoi adăugă: Am observat de multe ori că persoane cari s'au făcut vinovate de călcarea legilor dumnezeiești, au avut de suferit consecințe durabile de amarnice, cu toate că Dumnezeu le-a hărăzit împărăția veșnică.

Biblia cuprinde o mulțime de fapte de felul acesta și deosebite de cele întâmplate cu Iacob. Să ne aducem aminte de cazul lui David, care cu toate că era drept, cinstit și generos rege și om, totuși a înșelat pe Urie, cu a cărui soție a săvârșit adulter. Și Dumnezeu din această cauză l-a făcut să sufere dureri sufletești nespuse de mari. Cu toată curăția moravurilor lui de mai târziu, el totuși trebuia să sufere până la sfârșitul vieții varga mâniei lui Dumnezeu. În acest mod el ispășește pe acest pământ păcatul săvârșit, pentru ca la venirea Domnului Isus el să se afle în strălucire și încărcat

de toate binecuvântările cerești. Niciun păcat nu poate să fie făptuit, fără ca Dumnezeu să nu-l vadă. El este martor la tot ceea ce oamenii săvârșesc pe fața pământului. El cunoaște inimile și cugetele noastre cele mai intime. Cu toate că mulți își fac ideea măgulitoare că prin dibăcia înșelătoriilor și minciunilor lor le merg toate bine, totuși va veni o vreme când vor constata că cele ce au făcut și calea pe care au mers, i-a dus la ruină.

In siguranță

Ascultare postumă

Plecasem într'o zi ca să văd un biet copil orfan de cinci ani la niște oameni cumsecade cari-l luase la ei acasă.

— Unde e micul Carol? întrebai eu pe doamna care îndeplinea greaua misiune de a ține locul mamei lui. Sunteți mulțumiți de el?

— Acest copil drăgălaș e un înger! A trecut un an de când i-a murit mama și așa mic cum este, el își aduce totdeauna așa de bine aminte de ea, ca și când ar fi de față. Iată-l, în dosul perdelei la pedeapsă.

— Dar ce a făcut?

— Nimic, îmi răspunse femeia, aproape nici nu se simte. Dar când îi vine să facă vreun lucru nechibzuit, un lucru mic pe care mama lui nu-i îngăduia să-l facă, se duce singur, fără să spună un cuvânt, și se așează în dosul perdelei. Aceasta era singura pedeapsă pe care i-o dădea mama lui când era în viață. Fără să se poată ghici motivul, el se credea vinovat și eu am încercat de câteva ori să-l împiedec de a se pedepsi; dar cum îl vedeam deseori supărat în inima lui, îl lășam să se pedepsească: „Mama vede”, îmi spunea el.

Am mers să caut pe micul Carol în ascunzătoarea lui.

— Vrei să vii, scumpul meu? îl întrebai trăgând puțin perdeaua. Vrei să vii să te plimbi cu prietenul tău?

— Da, viu, îmi spuse el, acum Carol e cuminte.

Foarte rău dacă cineva nu va înțelege pe acest micuț pocăit de bunăvoie. Eu personal cunosc orfani mai în vârstă, cari dacă ar putea să-și recapete nevinovăția ca și micul Carol, ar fi dispuși să meragă în dosul perdelei să-și pună inima în armonie cu amintirile scumpe, când li se întâmplă să săvârșească fapte, pe cari părinții lor le-ar fi desaprobat, dacă ar fi fost în viață.

P. J. Stahl

Georg-Frederic Haendel

Familia Haendel era originară din Silesia. Bunicul era meșter căldărar în Breslau. Fiul său, tatăl lui Georg-Frederic, a fost bărbier chirurg în serviciul armatei Saxoniei, apoi a Suediei, în serviciul împăratului și în cele din urmă în serviciul particular al ducelui August de Saxonia.

Tatăl și mama lui Frederic făceau parte din clasa burgheză. Și dacă tatăl avea o înfățișare impozantă, nici mama nu era mai prejos. Trăgându-se dintr-o familie de preoți, pătrunși de spiritul Evangheliei, erau plini de nobile sentimente. Haendel moștenise dela părinți sănătatea fizică și morală, statura, inteligența, dragostea de muncă și stăpânire de sine.

Georg-Frederic Haendel s'a născut la Halle, la 23 Februarie 1685. Talentul său muzical precoce n'a prea convenit tatălui, care hotărîse să-l facă avocat. Cu ocazia unei călătorii la Weissenfels, ducele a ascultat pe copilășul de șapte ani cântând la orgă. Chemă atunci pe tatăl și-l sfătuie să nu pună piedeci vocației copilului. Lui Haendel tatăl, care ar fi găsit sfaturile ca fiind foarte re'le dacă ar fi venit dela un altul, i se păreau fără îndoială foarte bune, venind din partea prințului, și fără să renunțe nici la planul ca fiul său să urmeze dreptul, îi îngăduie să urmeze și muzica. I-a ales ca profesor pe organistul Zachow,

care a avut o foarte mare influență asupra lui Haendel, nu numai pentru metoda de învățământ, ci și pentru personalitatea lui artistică. Datorită maestrului său a devenit Haendel bun, simplu și luminat. Intr'o atmosferă liniștită și dulce, adolescentul meditează neturburat, lăsându-se cu încredere condus de maestrul său care se purta cu el ca și cu un frate, care nu căuta să-l domine, ci mai degrabă să lumineze cu puțină sa lumină un cămin prea vast, și să verse părăiașul său de muzică în fluviul cel mare al geniului.

La vârsta de unsprezece ani micul Haendel făcu o călătorie la Berlin pentru a se pune la dispoziția Electeurului

de Brandenburg. Copilul cântă atunci în fața prinților. A avut un succes așa de mare, că Electorul se oferi să trimită copilul în Italia pentru ca să fie instruit. Tatăl său, simțind că i se apropie sfârșitul, se opuse. Dorea să-l aibă aproape, în ceasul de pe urmă. Pe când se înapoia din Italia, micul Frederic primi vestea că tatăl său a murit. Plin de respect față de voința părinților, se hotărî să urmeze câțiva ani și dreptul. La 10 Februarie 1700, se înscrie la facultate.

Vieța universitară dela Halle era de o josnicie de moravuri revoltătoare, dar se găseau și dintre acei cari duceau o viață de intensă cugetare și credință. Printre studenți erau unii cari își închinase viața serviciilor religioase, devenind foarte meditativi. Haendel nu se amesteca nici în distracțiile brutale și nici de contemplațiile mistice nu se simțea atras. „El era credincios, dar nicidecum sentimental. De altfel, un artist nu se prea împacă cu pietistii, a căror religiozitate condamna mai totdeauna arta. Chiar J. S. Bach, pietist convins, s'a declarat împotriva pietistilor cari în mai multe rânduri au condamnat muzica lui. Cu atât mai mult Haendel, care n'avea nicio înclinație către misticism”.

Nici religiunea și nici dreptul nu-l interesau. Găsi un post de organist la Halle și începu să predea muzica vocală la Gimnaziul Reformațiilor. Strânse pe lângă el pe cei mai talentați elevi ai săi și organiză coruri cari cântau Dumineca în bisericile din oraș.

În primăvara anului 1703 părăsi Halle și se îndreptă spre Hamburg, vechiu oraș de viață artistică, Veneția Germaniei, unde domnea compozitorul Keiser dela care s'a inspirat.

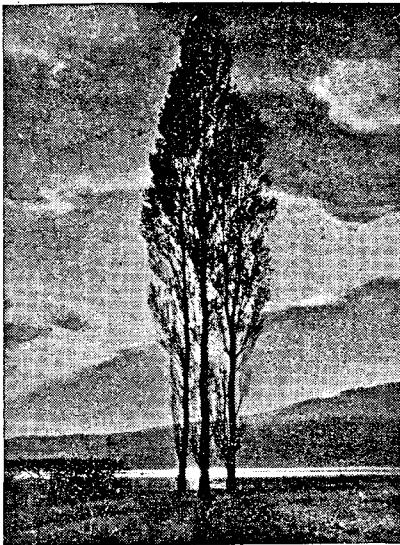
Prima persoană cu care a făcut cunoștință la Hamburg a fost Mattheson, care i-a făcut primirea și l-a introdus la operă. Tot el a fost acela prin care tânărul maestru a intrat pentru prima oară în legătură cu Anglia. Au locuit împreună câteva luni într'o intimitate frățască și în luna August 1703 au făcut

împreună o călătorie la Lübeck pentru ca să asculte pe renumitul organist Buxtehude. Buxtehude se gândea să se retragă și căuta pe unul care să-i ia locul. Cei doi tineri au fost uimiți de talentul său, dar n'au primit succesiunea, căci cel care ar fi primit-o ar fi trebuit să se căsătorească cu fiica lui, și spunea Mattheson, „nici unul nici altul nu era gelos”. După aceste câteva luni, Haendel a intrat ca violonist secund la orchestra Operei.

Mattheson, fiind plecat pentru câțva timp în Olanda, Haendel s'a folosit de această împrejurare pentru a se emancipa. Puse pe note „Patimile după Evanghelia Sfântului Ioan”, operă care a fost cântată în timpul săptămânii mari din 1704. Indignat de felul cum protejatul său îi trecuse peste cuvânt, Mattheson a criticat cu asprime opera. Din clipa aceasta, buna înțelegere care domniea între ei s'a sfârșit. Au mai avut loc alte incidente, cari au agravat neînțelegerea dintre ei, sfârșind printr'un duel în care Haendel era să fie ucis. Spada lui Mattheson s'a oprit într'un nasture de metal al adversarului, după care, cei doi prieteni s'au împăcat și au mers să ia parte la repetițiile primei opere a lui Haendel, *Almira*, care a obținut un succes strălucit. O a doua operă, *Nero*, executată la 25 Februarie următor, n'a avut un succes mai mic.

Un așa succes nu putea conveni lui Keiser. Nimic mai urât ca gelozia lui. Dar această gelozie nu era deloc îndreptățită. Vrând să sdrobească pe Haendel, puse din nou pe note *Almira* și *Nero* și se grăbi să publice cele mai bune melodii ale sale. Dar înainte de a apare

culegerea sa, Keiser a fost silit să fugă, lăsând Opera din Hamburg în ruină. Teatrul dădu faliment și conducerea căzu în mâinile unui „bețivan”. Părăsind Hamburgul în toamna anului 1706, Haendel s'a îndreptat spre Italia. Merse la Florența, nădăjduind să obțină protecțiunea prințului Gaston de Medicis. Pare că de data aceasta i s'a dat puțină atenție. De aci se îndreptă spre Roma, unde rămase până în toamna anului 1707. Se apucă să scrie o operă în limba italiană. Indrăzneala îi fu răsplătită; *Rodrigo* reuși. Incurajat de această primă victorie prin care câștigă ocrotirea marelui duce, plecă la Veneția. Aici întâlni pe prințul de Hanovra și pe ducele de Manchester, amândoi melomani pasionați. Astfel

Haendel se văzu introdus în tot ce avea Italia mai ilustru în litere, în arte și în aristocrație.

Nobilii hanovrieni oferindu-i postul de Kapellmeister la curtea din Hanovra, Haendel plecă la Hanovra (1710). Dar aici nu stătu decât foarte puțin. Nu mult după ce își luă în primire postul, ceru și obținu un concediu de a merge în Anglia. Sosi la Londra în toamna aceluiași an; avea atunci douăzeci și cinci de ani. Fu prezentat reginei Ana și opera sa *Rodrigo*, jucată la Haymarket la 25 Februarie, 1711, a avut un succes strălucit. Dar Haendel rămăsese și mai departe Kapellmeister al Hanovrei. În luna Iunie a aceluiași an s'a înapoiat în Germania. Câteva din cele mai bune lucrări ale sale pentru instrumente au fost scrise în timpul acesta.

Dar lui Haendel îi plăcea teatrul și dorea să se întoarcă la Londra. În scopul acesta ceru un nou concediu curții de Hanovra și către sfârșitul anului 1712 se întoarse la Londra. Căută să se introducă în Anglia și scrise o odă lingvistică pentru aniversarea nașterii reginei Ana. Regina încântată, îi comandă un *Te Deum* și *Jubilata*, pentru pacea dela Utrecht, cari fură cântate la 7 Iulie 1713 la ceremonia solemnă a Sfântului Pavel, la care a luat parte și Parlamentul. Haendel reușise, în ciuda obiceiului, a fi numit compozitor al curții Angliei. Dar la 1 Mai, 1714, regina Ana muri pe neașteptate și George de Hanovra fu proclamat rege al Angliei. Haendel rămase foarte încurcat cu oda reginei. Noul rege n'avea curajul să păstreze multă vreme pizmă pe muzicantul său necredincios, și-l numi profesor de muzică pentru prinții cei mici. Intre anii 1717 și 1720, Haendel ajunse să-și dea bine seama de valoarea și personalitatea lui. Cele două tragedii *Estera* și *Acis*, sunt de o perfecțiune pe care maestrul n'a depășit-o niciodată.

Când Haendel luă conducerea Teatrului Italian, o termină și cu anii de liniște. Găsi în Bononcini un rival de neînving, a cărui reputație în Italia întrecea pe aceea a lui Scarlatti. Publicul englez, lacom de lupte cu urși, cu cocoși și cu artiști, hotărî un duel între Bononcini și Haendel. Li se dete să scrie o operă. Haendel primi provocarea și fu învins, dar își luă revanșa cu opera sa *Ottone* (12 Ianuarie, 1723), care ajunse cea mai cunoscută operă a sa. Incurajat de victoria aceasta, scrise una după alta

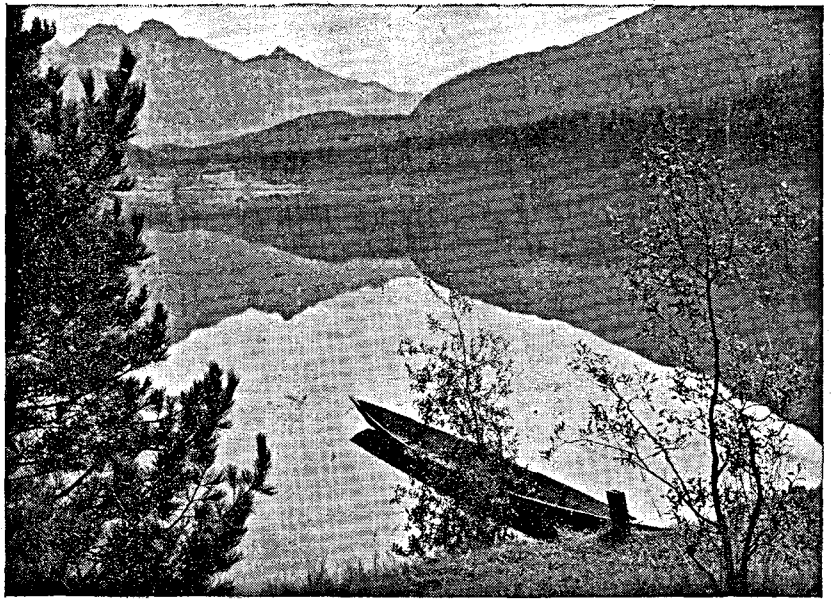
Pace și singurătate în întăriturile munților.

trei capodopere: *Iuliu Cezar*, *Tamerlan* și *Rodelinda*. Partida lui Bononcini fusese pierdută definitiv, dar pentru Haendel începură cele mai mari dificultăți. La o reprezentație cele două vedete au sosit pe scenă într'un acces de furie așa de mare, că se luară, de păr și se stălciră în bătaie, în mijlocul urletelor sălii, prezidată de principesa de Galles. De atunci „diavolul s'a pornit pe atacuri”; totul a mers de-a'ndoaaselea. O nouă luptă de compozitori, între Haendel, Porpora și Hasse se sfârși cu victoria celor din urmă. Nenorocul începu să pască pe Maiestru. Pierduse zece mii de lire. Dar el era foarte curajos și niciodată sclavul intereselor lui, mai de grabă preferând să lupte decât să se plece în fața aceluia pe cari el îi considera cu mult inferiori lui. Continuă să scrie opere, și se poate observa foarte bine că pentru el, adevărata dramă muzicală este Oratoriul.

Cuprins de tristeță, la doi pași de ruină și de o boală gravă, judecata lui Haendel începu să se întunece. În lipsa lui, teatrul dădu faliment. Cu toate acestea el își reveni și se formă o mișcare de simpatie în favoarea artistului lovit de soartă. I se ridică o statue în grădinile din Vauxhalle. În timpul acesta scrie mereu: *Saul, Izrael în Egipt*, concerte pentru orgă, trio-uri, sonate. Dar încă odată se izbi de coaliția unor oameni de nimic. Au fost plătiți oameni cari să-i strice reputația vorbindu-l de rău în public. *Descurajat*, plecă la Dublin unde compuse opera sa *Mesia*. Aici fu primit cu entuziasm. Opt zile după terminarea acestei opere începu *Samson*, pe care o termină în 5 săptămâni.

Anul 1744 a fost cel mai glorios an în creații pentru Haendel, dar cel mai nenorocit în succes. Necazurile sale, uriașa cheltuire de forțe, au fost în măsură să-i răstoarne pentru a doua oară judecata. Își reveni ca prin minune, și evenimentele politice neașteptate îi aduseră mai multă popularitate decât avusese înainte. În sfârșit, după treizeci și cinci de ani de lupte înverșunate, câștigă victoria, devenind muzicantul național al Angliei. De aci înainte putu să-și petreacă vieța în liniște, ferit de grijile materiale.

În anul 1750 făcu o ultimă călătorie la Halle, chiar la data morții lui J. S. Bach. Puțin a lipsit să nu moară și el în aceeași săptămână, într'un accident de trăsură. Se restabili repede, dar vederea începu să-i slăbească. Ultimele patru arii și corul final din *Jertfa* i-au luat mai mult timp decât i-ar fi trebuit mai înainte pentru un întreg oratoriu. Nu-l termină decât la 30 August 1751. Își pierduse vederea de tot.

„Ochii lui Haendel s'au închis. Lumina s'a stins. Eclipsă totală.... Lumina a dispărut....” În timpul acesta el se ridică sus, dar pierzându-și vederea, el pierdea cel mai bun izvor al inspirației sale.

La 6 Aprilie 1759 mai încercă să mai cânte odată *Mesia*, dar pe la jumătatea operii puterile îl părăsiră; își reveni însă repede și începu să improvizeze cu o bișnuită sa maiestate. Cinci zile mai târziu își termină testamentul, lăsând mii de lire sterline societății pentru ajutarea muzicanților săraci și își exprimă dorința de a fi înmormântat la Westminster. La 14 Aprilie Haendel și-a dat sfârșitul.

J. C.

Prin Carpații noștri

Natura vorbește fiecărui ins, aducând o pace și o liniște în sufletul sbuciumat de grijile și nevoile vieții.

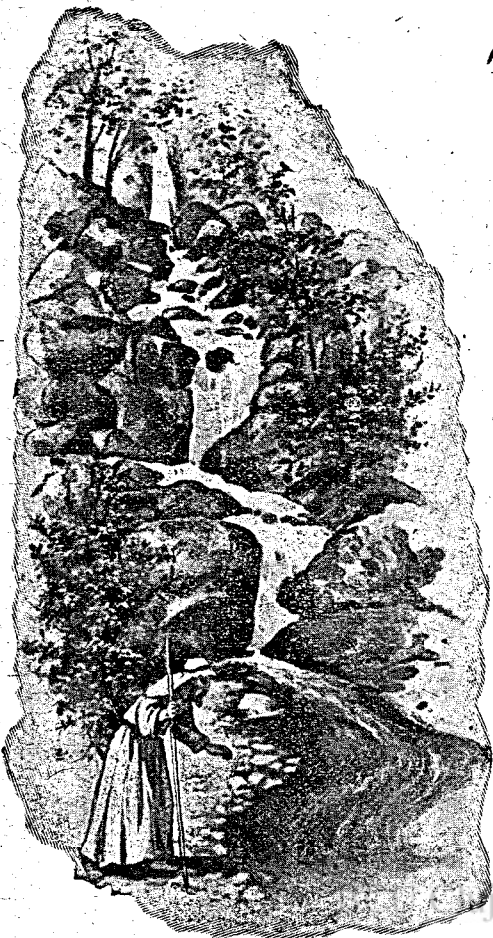
Omul care nu doarme niciodată

Sunt 22 de ani de când n'a dormit nicio clipă. Se numește Paul Kern. E ungar și locuiește în împrejurimile Budapestei cu soția și cu cei trei copii ai săi. Suferă de această ciudată boală din cauza unei răni primite la cap, în urma exploziei unei grenade, în anul 1915, pe frontul din Polonia.

Într'un interview acordat lui J. B. Lacroix, publicat în *Paris-Soir*, a făcut interesante declarații. Astfel, pentru el ziua se împarte de atunci încoace în trei părți de câte opt ore, mănâncă de opt ori pe zi, lucrează și ziua și noaptea, afară de o pauză de 2 ore, în care timp se odihnește și închide ochii, iar după toate acestea vieța îi oferă din nou tot atâta plăcere și frumusețe. Citește mult și în mai multe limbi, dar cel mai mult îi place să citească Biblia. Iată cu ce cuvinte se exprimă el despre aceasta:

„Citesc în fiecare zi câte un capitol din Biblie, în mod deosebit Psalmii lui David pe cari-i citesc și-i răscesc. Aceasta este singura carte care îmi dă pace și liniște, atât sufletească, cât și fizică. Biblia este singura mea mângâiere, care mă ajută să suport infirmitatea mea”.

Să ne cunoaștem cartea

Cel mai lung verset din Biblie este Estera 8, 9; cel mai scurt, Ioan 11, 35.

Psalmul 118, 8 se află la mijlocul Bibliiei.

Cele două capitole 2 Regi 19 și Isaia 37 sunt reproduse exact unul după altul. Ezra 2 și Neemia 7 sunt aproape identice.

Primele două versete din cartea lui Ezra sunt exact ca și ultimele două din 2 Cronici.

Psalmul 119 este cel mai lung capitol din toată Biblia și toate versetele acestui capitol cu excepția versetului 122 și 123, vorbesc despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Cel mai scurt capitol este Psalmul 117.

Toate versetele din Psalmul 136 se termină la fel.

Versetul 8, 15, 21 și 31 din Psalmul 107 sunt asemănătoare.

Dumnezeu nu este amintit decât o singură dată în Estera și niciodată în Cântarea Cântărilor.

Noul Testament citează textual Vechiul de aproape o sută optzeci de ori.

Cele mai însemnate șapte capitole din Biblie sunt: Geneza 1, Exodul 20, Matei 5, Luca 15, Romani 8, 1 Corinteni 13 și Ebrei 11.

Cele mai vechi manuscrise ale Noului

Testament sunt scrise pe papirus. Cum această hârtie fabricată din tulpina unei trestii din Egipt era prea scorțoasă, nu se îndoaia, ci se făcea sul.

Începând cu secolul IV-lea hârtia de papirus este înlocuită cu pergamentul și rămâne în uz până la inventarea tiparului. Taiat în foi duble legate la cotor, așa cum sunt cărțile de astăzi, el forma un volum: codexul.

Cele mai vechi trei Biblii din lume sunt: codex sinaiticus, codex vaticanus și codex alexandrinus.

Codex sinaiticus se compune din 347 de foi dintre cari 148 pentru Noul Testament, fiecare având câte patru coloane. Datează dela începutul secolului al V-lea și acesta este singurul care conține Noul Testament în întregime. Se află la Londra din anul 1933.

Codex vaticanus cuprinde 759 de foi, dintre cari 142 pentru Noul Testament și de trei coloane fiecare. Acesta este cel mai vechi, pentru că se crede că ar data din secolul al IV-lea. Este proprietatea bibliotecii vaticanului.

Codex alexandrinus datează dela sfârșitul secolului al V-lea. Paginile sunt împărțite în două coloane. Descoperit la Alexandria în secolul al XVII-lea, se află în prezent la muzeul britanic din Londra, ca și cel sinaitic.

Vulgata este o traducere, sau mai bine zis revederea unei traduceri latine a Bibliiei făcută de sfântul Ieronim, cel mai învățat dintre Părinții bisericii romane. A fost terminată în anul 385. Între anii 1452 și 1456 s'a tipărit prima Vulgată; ea este atribuită lui Gutemberg.

Traducerea greacă a Noului Testament, numită Septuaginta din cauză că a fost făcută de șaptezeci și doi de Iudei din Egipt, este cea mai veche dintre toate: datează din anul 282 sau 283 î.Hr. din timpul lui Ptolomeu-Filadelful.

Până în secolul al IX-lea, manuscri-

sele pe pergament sunt copiate cu litere majuscule numite unciale, fără spații între cuvinte și fără punctuație. Abia în secolul al X-lea s'a început a se scrie cu minusculele cursive, putându-se scrie astfel mai repede.

Împărțirea pe capitole datează din secolul al XIII-lea. Lucrarea aceasta se datorește unui preot din Canterbury, Ștefan Langton.

În anul 1551 celebrul tipograf protestant Robert Ștefan, refugiat la Geneva, a tipărit acolo Noul Testament cu împărțirea actuală în versete. Se spune că ideea aceasta i-a venit odată pe când călătoria călare dela Paris la Lion.

Vechiul Testament a fost împărțit în versete de rabinul Mardocheu-Natan, în anul 1661.

Cel mai vechiu palimpsest biblic aparține bibliotecii naționale din Paris. Acesta este manuscrisul lui Efrem. Palimpsestele sunt pergamente de pe cari s'a șters scrierea și cari au fost scrise din nou. Cel dela Biblioteca națională conține mai întâi o Biblie scrisă în secolul al V-lea. Dar în secolul al XIII-lea călugării au acoperit toate paginile pentru ca să scrie traducerea greacă a omiliilor lui Efrem, un Părinte al Bisericii siriene din secolul al IV-lea. A trebuit să-l răzuiască din nou, — și cu câtă grijă! — pentru ca să descopere textul dela început.

La universitatea din Göttingen se află o Biblie scrisă pe 2470 de frunze de palmier.

Biblia nu e o carte omogenă, compusă la o anumită dată și de un singur scriitor. Biblia este o bibliotecă. De aci numele de *Biblia*. Patruzeci de scriitori au luat parte la alcătuirea ei. Ei au scris într-o perioadă de mai mult de 1500 de ani și în împrejurări foarte diferite; unii au scris în închisoare, alții în pustiri, în exil, pe malul unui fluviu, în palate. Făcând parte din toate clasele sociale, se găsesc printre ei păstori, vameși, doctori, bogați, nobili, legislatori, oameni de Stat. Au scris în versuri, în proză, legi, predici, pilde, scrisori, proverbe, profeții, istorie. Ei au tratat toate problemele: creațiunea, originea și destinul omului, păcatul, moartea, viața, popoarele, cărmuirile, sfârșitul lumii și paradisul, caracterul și planul lui Dumnezeu, și fie că au vorbit de prezent, fie că au vorbit de trecut sau de viitor, ei nu s'au înșelat niciodată pentru că Dumnezeu a vorbit prin ei.

E. N.

UN COPIL DREPT

Sunt mulți ani de atunci. Într'un sătuleț pierdut între colinele Iranului, în Persia, locuia o mamă împreună cu băiețușul ei. Tatăl murise și mama ajunsese foarte săracă.

Băiețușul se numea Selim. Într'o zi, văzând că n'o să-l mai poată ține multă vreme alături de ea, mama sa l-a trimis la un unchiu care locuia în Shiras, un oraș foarte depărtat. Până să ajungă acolo, trebuia să treacă peste munți înalți și deșerturi întinse.

A plecat împreună cu o caravană de neguțători. Când se opreau să poposească peste noapte, băiatul, săritor cum era din fire, dădea ajutor servitorilor la îngrijirea cămilelor.

Într'o zi mergeau de-a-lungul unei văgăuni prin munți. Stâncile se ridicau amenințătoare deoparte și de alta înfigându-și vârfurile drept în cer, iar calea era așa de întortochiată, încât de abia puteau să vadă la câțiva pași înaintea lor pe unde trebuie să apuce. La căderea nopții se găseau încă prin părțile acestea muntoase. Tăbărind la marginea unui pârâiaș și se culcară. Peste noapte veniră hoții. Când Selim se trezi din somn văzu că neguțătorii și servitorii erau cu toți legați cobză; tâlharii aprinsese un mic foc ca să facă lumină și să se încălzească. Ei duceau pe neguțătorii unul câte unul la șeful lor, care căuta să-i facă să spună ce au asupra lor.

În cele din urmă veni rândul lui Selim. Dar el era așa de mic, încât șeful crezu că nu e cazul să piardă prea mult timp cu el.

— Băiete, îi zise el, câți bani ai asupra ta?

— Trei piese de aur cusute în colțul hainei mele, răspuse Selim.

— Trei piese de aur! exclamă șeful tâlharilor. Dar dacă-i adevărat, pentru ce mi-ai spus?

— Pentrucă — reluă Selim — mama mea m'a pus să făgăduesc trei lucruri când ne-am despărțit: întâi să fac bine celor pe cari i-aș putea ajuta; al doilea, să mă rog lui Dumnezeu în fiecare zi; al treilea să spun totdeauna adevărul. Așa dar, eu v'am spus adevărul.

— Arată-mi haina ta, zise căpitanul tâlharilor.

Băiatul o aduse numaidecât. El o luă, tăie colțul și ieșiră la iveală cele trei piese de aur, tocmai așa cum spusese băiatul. Apoi scoase din pungă lui dela brâu încă trei piese de aur și le dădu pe toate șase lui Selim.

— Coase-le la loc pe toate, îi zise el, și să faci totdeauna cum ți-a spus mama ta. Dacă aș fi avut și eu o așa mamă, n'aș fi ajuns tâlhar.

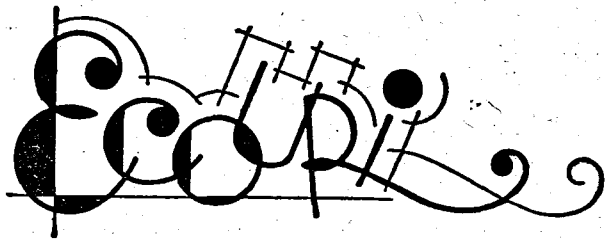
Apoi porunci să vină conducătorul caravanii și îi zise:

— Bagă de seamă ca băiatul acesta să ajungă teafăr și sănătos la destinație, și vă voiu apăra când veți trece iarăși înapoi prin munți. Persia are nevoie de băieți ca el: amabili, credincioși și drepecți.

Present Truth

Legături de
prietenie

Nouă zecimi din Chinezi nu știu să citească.

Insula Formosa, posesiune japoneză, furnizează pentru lumea întreagă camfor în stare brută.

Trenul care leagă orașul Dairen de Hsin-King, noua capitală a statului Man-ciucuo, parcurge cei 700 de kilometri cari despart cele două orașe, cu o viteză de 120 de kilometri pe oră și cu o singură oprire.

Nicăeri nu se sinucid oamenii mai mult decât în Japonia. Acesta e un obicei consacrat de morăvuri și de tradiție. Dar sinuciderile de studenți s'au înmulțit așa de tare în ultimii ani, încât au început să îngrijoreze pe conducătorii țării. Otrăvă, spânzurare, toate sunt potrivite pentru acești tineri cari vor să evadeze din această viață care li se pare așa de îngrățată.

În anul 1921, India număra 100.000 de văduve de mai puțin de zece ani. Pentru înlăturarea acestui rău, guvernul a votat Actul Sardar, interzicând căsătoria sub vârsta de optsprezece ani pentru băieți și patruzeci de ani pentru fete. Dar Actul Sardar, care pedepsește pe delicvenții cu o amendă mare, pare că până acum n'a făcut nimic altceva decât o întinsă operație fiscală.

Finlanda, țară cu 60.000 de lacuri și cu 80.000 de insule, a încredințat destinele sale unui înțelept, președintele Kyösti Kallio, care a dus o viață ireproșabilă. Tată a șase copii, el nu se rușinează să se ocupe, în timpul liber, de o fermă model. Femeia lui este și ea

o fermieră pricepută. Finlanda trebuie să-și apere independența sa și să-și amintească cuvintele lui Ludendorff: „Finlanda este lacătul Rusiei. Dați-mi cheia și vă voi deschide ușa”.

Există în Japonia patruzeci de Universități și de școli superioare, publice și particulare, cu un număr de 65.000 de studenți.

Nouile trenuri din Tokio sunt, după cât se pare, cele mai frumoase din lume, cele mai liniștite și cele mai comode.

Dacă natalitatea și decesurile vor continua să evolueze în același ritm ca în ultimii ani, Franța nu va mai avea în anul 1985 decât treizeci de milioane de locuitori. Descreșterea populației va merge și mai departe.

În anul 1936 se aflau în întreaga lume 2.116 milioane de locuitori, împărțiți pe cele cinci continente după cum urmează: Asia, 1.162 milioane; Europa, 526 milioane; America, 266 milioane; Africa, 151 milioane; Australia, 11 milioane.

Un vultur poate să se lipsească de hrană timp de douăzeci de zile.

În toată lumea se nasc aproximativ 70 de copii pe secundă și mor în același timp 63 de persoane.

Din cele 170 de milioane de locuitori ale Rusiei, mai mult de 100 de milioane nu știu nici să scrie, nici să citească.

Există în Europa: 435 de milioane de creștini și 32 de milioane de necreștini; în America de Sud: 74 de milioane de creștini și 2 milioane de necreștini; în Africa: 14 milioane de creștini și 125 de

milioane de necreștini; în Asia: 27 milioane de creștini și 970 de milioane de necreștini.

Constructorul primei locomotive folosite, George Stephenson, n'a învățat să citească decât la vârsta de 18 ani.

În anul 1880 existau în Franța un milion de rentieri; în anul 1926 nu se găseau mai mult de 400 de mii și numărul scade în fiecare an.

În Mexic s'a înființat o școală serală pentru vânzătorii de ziare. Ea numără în prezent 100 de elevi și patru profesori. Deja a devenit neîncăpătoare și se fac planuri să fie mărită.

Să faci în fiecare zi, dimineața și seara, 180 de kilometri cu avionul ca să mergi la școală și să te înapoiezi, nu e o performanță de rând. Aceasta o face un școlar american. De altfel, în Statele Unite, 312 școlari au avionul lor propriu; 90 dintre ei îl conduc singuri. Cât privește numărul celor ce posedă brevet de pilot, se ridică la 1.304.

Franziska Valentitch, soția unui tapițer din Zemun, Jugoslavia, în vârstă de patruzeci și unu de ani, a dat naștere la cel de al 31-lea copil.

Un apicultor bavarez a observat că albinele sale îi aduc miere în cantități excepționale. În cele din urmă a putut să constate că ele luase cu asalt stupul unui vecin și îl jefuise. Și faptul se repeta din când în când: un popor de albine jefuia pe celălalt mai slab decât el!

Nu e lucru de mirare! Albinele n'au o Ligă a Națiunilor, pentru pedepsirea agresorului, așa cum au oamenii!

Statele-Unite rămân a doua putere navală din lume.

Cei șasezeci de mii de băștinași din Australia au înaintat o petiție către regele George al VI-lea al Angliei rugându-l să ia măsuri pentru prevenirea stingerii rasei lor. Ei cer pământ agricol, precum și drepturi politice și educaționale.

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 5/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 10. Tip. și Edit. „C. E.”. București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.